

תת"ע (חיפה) 7667-03-24 - מדינת ישראל נ' חמזה סאלח

תת"ע (חיפה) 7667-03-24 - מדינת ישראל נ' חמזה סאלחשלום חיפה

תת"ע (חיפה) 7667-03-24

מדינת ישראל

נגד

חמזה סאלח

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[10.05.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

הנאשם טוען כי לא התייצב לדיון עקב טעות ביומנו של בא כוחו, בעקבותיה סבר בטעות כי מועד הדיון קבוע ליום 09.07.24. עוד טוען הנאשם כי הוא כופר בעובדות כתב האישום וכי סיכויי הגנתו גבוהים מאוד. המאשימה טוענת כי הבקשה מוגשת בשיהוי ניכר ללא כל הצדק. עוד טוענת כי טענה של טעות אנושית אינה מצדיקה ביטול פסק דין בהיעדר, וכי הנאשם עצמו זומן לדיון וחובת ההתייצבות חלה עליו, אף אם בא כוחו לא התייצב. בנוסף, טוענת המאשימה כי הנאשם לא העלה טענת עיוות דין ומשכך אינו עומד בתנאי החוק ויש לדחות בקשתו. דין הבקשה להידחות.

אין מחלוקת כי הנאשם זומן לדיון כדין, לאחר שהתקבלה בקשתו להישפט. משכך, ידע אודות מועד הדיון הקבוע בעניינו גם בטרם עודכן לגביו על ידי עורך דינו. ודוק, בפסיקה נקבע זה מכבר כי אין בעצם העברת הטיפול בתיק לטיפולו של אחר ואפילו עו"ד מטעמו, כדי לפטור את הנאשם עצמו מחובתו להתייצב לדיון כדין. ר' לעניין זה עפ"ת 66594-03-24 ארתור דילן (2.5.24) ממנו ניתן להקיש לעניינו:

"המערער הודה בבקשה כי אכן קיבל את הדו"ח, ומסר אותו לחברו, שעה שיכל בסד הזמנים שהיה לרשותו, להגיש בקשה להישפט או להגיש בקשה להסב את הדו"ח על שם הנהג בפועל, אך פעולה פשוטה זו שניתן לבצע אותו באופן מקוון, לא בוצע על ידו, ובחר, למסור את הטיפול לידי אדם אחר, גם כשנוקט המערער באפיק פעולה זה של הפניית הדו"ח לאדם אחר, היה עליו, כפי שקבע בית-משפט קמא, לוודא את ביצוע הפעולה ולפקח על הפניית הדו"ח אל החבר על מנת לוודא שבסד הזמנים הקבוע תוגש בקשה להסבת הדו"ח או בקשה להישפט, ומשלא עשה כן, אני תמים דעים עם בית-משפט קמא שאין למערער אלא להלין על עצמו".

כן ר' עפ"ת (ירושלים) 51943-07-23 אבו חרוב (22.1.24):

"כפי שקבע בית המשפט קמא, המערער לא יצא ידי חובתו בכך שמסר את הטיפול בהודעת הקנס למי מטעמו. היה עליו לעקוב ולוודא כי הטיפול הושלם, וכי הבקשה הוגשה במועד (השוו: ע"פ (ירושלים) 4186/09 שמשון נ' מדינת ישראל, 26.04.2009; ע"פ (ירושלים) 2161/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל, 29.7.2008). מכל מקום, טעות של הנאשם או מי מטעמו לא הוכרה בפסיקה כעילה המצדיקה הארכת מועד להישפט (רע"פ 5344/23 גלגלי נ' מדינת ישראל, 15.08.2023; רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז (6) 803, 793; רע"פ 8862/21 מסארה נ' מדינת ישראל, 29.12.2021)".

באשר לטענת הנאשם בדבר הטעות ביומנו של בא כוחו, רבות נקבע כי שגגה ושכחה אינם מהווים "סיבה מוצדקת לאי התייצבותו" לדיון, ו"אינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם" [רע"פ 1446-14 ריאד אסדי (פורסם בנבו) וכן רע"פ 9109/17 מקסים סדובי (פורסם בנבו)].

לכך יש להוסיף כי גם אם שגה עורך הדין כפי הנטען, הרי ששגגה זו הייתה אמורה להתגלות כבר ביום 9.7.24 אז אמור היה להתייצב, אליבא דגרסתו. מדוע אם כן לא הוגשה הבקשה מיד לאחר מכן?
גם לגופו של עניין, איני מתרשם כי קיים חשש ממשי לעיוות דין שעה שהמבקש לא פירט בבקשתו כל סיכויי הגנה למעט רצונו להישפט (וכן טען בתצהירו כי הוא כופר בעובדות כתב האישום). המדובר בטענה כללית אשר לגביה אין לי אלא לשוב ולהפנות לדבריו של כב' הש' סלאמה בעפ"ת 10086-11-21 גאווי נ' מדינת ישראל (29.11.21): החוזר על ההלכה הידועה:

"גם באשר לקביעה בדבר היעדר חשש לעיוות דין אין להתערב, שכן המערער אף לא העלה כל טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, וטענתו בדבר סיכויי הגנה גבוהים, הינה טענה בעלמא שאין לה על מה לסמוך.
בעניין זה ראוי לשוב ולהזכיר, כי אין די לעניין קיומו של חשש לעיוות דין, כי מי שעותר להארכת המועד להישפט, יכחיש את העבירה המיוחסת לו. על מי שטוען לקיומו של חשש כאמור להציג טעמים הנתמכים בראיות ממשיות ואשר טומנים בחובם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ראו והשוו לגבי החשש לעיוות דין לעניין בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר; רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018))" (שם, פסקה 13).

לא זו בלבד, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי הנאשם קיבל את פרוטוקול פסק הדין כבר ביום 11.07.24, ועדיין בחר להגיש בקשתו רק ביום 30.03.25 - יותר מ-8 חודשים לאחר מכן. מעבר לעובדה שמדובר בשיהוי ניכר אשר לא ניתן לו כל הסבר מספק, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982). זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהוויתן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

אשר על כן, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של המבקש או כי קיים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה. פסק הדין מיום 25.06.24 יעמוד על כנו.
זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ב אייר תשפ"ה, 10 מאי 2025, בהעדר הצדדים.